

- b) w służbie śledczej,
- c) przy obławach i pościgach.
- d) przy eskortach.

We wszystkich tych wypadkach podnosi pies bezpieczeństwo przewodnika i wydajność jego pracy.

§ 5. W dzień prowadzi przewodnik psa na smyczy, w nocy luzem przy nodze. W razie konieczności można i w dzień prowadzić psa luzem przy nodze. Smycz musi posiadać zamek automatyczny w celu szybkiego spuszczenia psa.

§ 6. Przed użyciem psa do pościgu lub eskorty musi przewodnik daną osobę ostrzedz.

§ 7. Przeciw ludziom wolno psa pol. użyć tylko w wypadkach, w których jest przewidziane prawo użycia broni. Przewodnik odpowiada za każdą szkodę wyrządzoną przez psa, powstałą z powodu nieprzepisowego prowadzenia.

§ 8. W razie uszkodzenia osoby lub rzeczy przez psa pol. musi przewodnik bezzwłocznie donieść o tem swej komendzie, przedkładając krótki opis wypadku.

Każdorazowe użycie psa pol. wpisuje przewodnik do wydanego „Dziennika psa pol.”. Zakończony dziennik odsyła odnośna Komenda do Wydziału IV Kom. Gł. Pol. Państw. Wyniki dodatkowo donosi każdorazowo odnośna Komenda do Wydz. IV Kom. Gł. Pol. Państw. dołączając krótki opis.

§ 9. Zachorowanie psa melduje przewodnik bezzwłocznie swemu przełożonemu. W ważniejszych wypadkach należy zawezwać weterynarza.

Do odwołania nie wolno suki zapładzać w Okręgach bez porozumienia się z Wydziałem IV K. G. P. P. w drodze telefonicznej lub telegraficznej. Za wynikłą stąd szkodę są Komendanci osobiście odpowiedzialni. Prowadzenie hodowli jest wzbronione.

Przewodnikowi nie wolno dopuszczać osób postronnych do psów, a szczególnie nie dopuszczać do podawania im pokarmów.

Po za służbą przechowuje się psa pol. w przeznaczonym na ten cel miejscu, najlepiej w odpowiednio urządzonym kojcu.

§ 10. Psy karmi się dwa razy dziennie. Jako pokarm używać należy kaszę jęczmienną, owsianą, kartofle, groch, fasolę rozgotowane z odpadkami mięsnymi z przydatkiem kości. Twarde kości jakoteż ostre przyprawy są szkodliwe. Nie wolno używać kości drobiu.

Wymiar pokarmu: Pies średni otrzymuje dziennie 350—400 gr. kaszy, 1½—2 klg. kartofli i pół klg. odpadków mięsnych z kośćmi, 2—3 razy tygodniowo zastępuje się kaszę 200—250 gr. fasoli lub grochu.

Pokarm nie powinien być za zimny, gdyż powoduje katar żołądka, ani za gorący, gdyż niszczy zęby i węż.

§ 11. Psy czyści się codziennie szczotką i grzebieniem. Dwa razy w miesiącu powinien pies być kąpany. Po kąpieli wyciera się słomą lub ścierką do sucha i przetrzymuje w miejscu ciepłym, zabezpieczonym przed przeciągiem.

§ 12. Przewodnik musi stale dbać o świeżą wodę do pojenia psa. W zimie przygrzewa się ją (12—14° R). Podściółka musi być sucha i miękka, w zimie w obfitej ilości. Pod pościółkę wysypuje się dwa razy tygodniowo 40—50 gr. naftaliny.

Miskę usuwa się po użyciu pokarmu.

§ 13. Pierwszą placówkę psa, jako też każdą zmianę donosi się bezzwłocznie do Wydziału IV Komendy Głównej Pol. Państwowej.

§ 14. Zejście psa policyjnego ustala się protokularynie, a odpis przesyła się do Wydziału IV-go.

§ 15. Zapotrzebowania na psy pol. przysyłają okręgowe urzędy śledcze do Wydz. IV-go Kom. Gł. Pol. Państw., biorąc pod uwagę odpowiedni etat. Do każdego zapotrzebowania dołącza się wykaz stanu psów pol. w danym okręgu z podaniem placówek.

§ 16. Każdemu psu pol. przemywa się codziennie, jak również przed udaniem się na służbę, oczy i nos rozcynam:

2 ½ sal. accidi borici.

Każdemu psu pol. daje się raz na dwa miesiące środek przeciw robakom:

Filix 1—3, 0 (wedle wielkości psa) lub

Kamala 2—10, 0

Przed podaniem lekarstwa dwunasto godzinny post, w czasie którego daje się 20—30,0 oleju rycynowego. Po spożyciu lekarstwa w 3 godz. ta sama dawka oleju rycynowego, po

godzinie lekki pokarm. Na drugi dzień normalny pokarm.

Przyrządy dla psów policyjnych.

1. Obroża (par force) z rzemienia, szerokość 3—4 ctm., długość zależy od długości karku psa, z dwoma kółkami tak umocowanymi, by można obrożę ściągnąć. Obrożę używa się tylko do ćwiczeń codziennych.

2. Szorki z silnego lecz miękiego rzemienia z kółkiem w okolicy łopatek. Rozmiary stosownie do wielkości psa.

Przewodnik, udający się z psem na służbę zdejmuje psu obrożę i wkłada szorki. Cel: uniemożliwienie chwycenia i uduszenia psa przez atakowanego.

3. Smycz krótka, 1,20 mtr. długa, z automatycznym zamkiem na jednym końcu. Smycz ta służy do prowadzenia psa w służbie.

4. Smycz długa, rozmiaru 3 — 4 mtr., z automatycznymi zamkami na obydwóch końcach. Smycz tę używa się podczas tropienia śladu.

5. Dwie miski około 30 cm. średnicy i 10 cm. głębokości, jedna na wodę, druga na żarcie.

6. Grzebień najodpowiedniejszy żelazny.

7. Szczotka najodpowiedniejsza ze słomki ryżowej.

Opis kojca dla psa policyjnego.

Poza służbą przebywa pies pol. stale w kojcu. Miejsce na kojec musi być odpowiednio wybrane, by było ochronione przed promieniami słońca, przeciągiem, na ustroniu i nie dawało sposobności osobom cywilnym wdawania się z psem, jednakże tak, by przewodnik lub pełniący służbę funkcjonariusz mógł je łatwo widzieć.

Kojec składa się z dwóch części:

A) Budka dla psa: z tyłu 1,10 m., z przodu 1,60 wysoka, 1,20 m. długa, 1,00 szeroka: ściany z desek podwójne, powstała luka wypełniona trocinami, słomą lub sianem, fugi zakryte listewkami. Dach podwójny wypchany również słomą lub sianem, podłoga z betonu, drzwiczki nie za wielkie, w zimie zakryte starą derką by pies mógł swobodnie wyjść i wejść.

B) Wylot okolony siatką drucianą 2,50 m. — 3,00 m. długi, 2,00 m. — 3,00 m. szeroki i ok. 1,80 m. wysoki z odpowiednimi drzwiczkami w celu wejścia w razie czyszczenia klatek.

Komendant Główny Policji

Wł. Henszel w. r.

Projekt ustawy

o uposażeniu wyższych i niższych funkcjonariuszów policji państwowej przedstawiony przez M. S. W. sejmowi do zatwierdzenia.

Art. 8. Funkcjonariusz policji otrzymuje ze skarbu państwa tylko jedno stałe uposażenie służbowe. Może jednak za spełnianie funkcji urzędowych, nie związanych ściśle ze służbą policyjną, otrzymywać w innej formie dodatkowe wynagrodzenie, którego wysokość ustala właściwa władza centralna w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Prawo do otrzymywania uposażenia rozpoczyna się dla wstępujących do służby policyjnej, czy to po raz pierwszy, czy ponownie, od pierwszego dnia miesiąca, następującego po istotnym objęciu służby; w pozostałych wypadkach z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu mianowania na nowe stanowisko, względnie po powstaniu warunków, uzasadniających zmianę w wymiarze uposażenia. Atoli w razie takiej zmiany miejsca służbowego, która pociąga za sobą zmianę w wysokości uposażenia, funkcjonariuszowi policji przysługuje prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, od pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, następującego po uwolnieniu go od poprzednich obowiązków służbowych.

W razie śmierci funkcjonariusza policji, wstrzymuje się wypłatę uposażania z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła, a w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób, z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek ten istotnie ustał.

Art. 10. Uposażenie wypłaca się funkcjonariuszowi policji w ratach miesięcznych z góry, w pierwszym dniu każdego miesiąca.

O ile pierwszy dzień miesiąca jest niedzielą lub uroczystym świętem, wypłata uposażenia następuje w ostatnim dniu poprzedniego miesiąca.

Art. 11. Postanowienia powyższych artykułów, z wyjątkiem art. 4 (dodatek za wysługę lat i służbę wyższą) stosują się analogicznie do funkcjonariuszów prowizorycznych.

Art. 12. Normy wszelkich poborów niestających i ubocznych, jak: diety, dodatki funkcyjne, ryczałty rozjazdowe i t. p. określa osobne przepisy.

Postanowienia przejściowe.

Art. 13. Ustawie niniejszej podlegają wszyscy funkcjonariusze policji, mianowani na zasadzie ustawy z dnia 24 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 61 poz. 363.

Art. 14. Przy wymiarze dodatku za wysługę lat, czas służby funkcjonariusza policji w rozumieniu ustawy niniejszej liczy się od dnia rzeczywistego objęcia służby.

W czasie przejściowym komisje weryfikacyjne, ustanowione: 1) przy Ministrze Spraw Wewnętrznych dla wyższych funkcjonariuszów i 2) przy komendach okręgowych policji państwowej — dla niższych funkcjonariuszów, będą mogły zaliczyć do czasu wysługi pewną liczbę wstąpią do tej służby najpóźniej w trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej ustawy, a którzy: 1) pozostawali w służbie państwowej państw obcych lub też w służbie samorządowej w państwach zaborczych, 2) udowodnią, że pracą zawodową przed wstąpieniem do policji — tym funkcjonariuszom, którzy obecnie są w policyjnej służbie państwowej polskiej lub w policyjnej służbie państwowej polskiej nabyli kwalifikacji i doświadczenia, uzdalniających ich do tej służby. Zaliczyć można w ten sposób do wysługi najwyżej lat 20, co jednak nie przesądza zaliczenia czasu służby lub pracy do emerytury.

Komisje weryfikacyjne będą mogły zaliczyć funkcjonariuszom policji, którzy wstąpili do policyjnej służby państwowej po dniu 1 sierpnia 1920 r., poprzedni czas służby lub pracy zawodowej wówczas, jeżeli funkcjonariusze wykazą, że zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły mu wcześniejsze do służby państwowej polskiej.

W wypadkach dłuższego urlopu bez uposażenia, odliczenia pewnego czasu na mocy orzeczenia dyscyplinarnego, czasu dobrowolnej służby wojskowej i t. d. wstrzymuje się decyzję co do przyznania dodatku za wysługę lat za te czasokresy, aż do wejścia w życie ustawy o służbie w policji państwowej.

Emerytowi, który zostanie przyjęty do czynnej policyjnej służby państwowej, może być zaliczony czas służby, odbytej w państwie obcym lub w służbie samorządowej w państwach zaborczych, uznanej za równorzędną ze służbą państwową w tych państwach, przed przeniesieniem go na emeryturę.

Decyzję w innych wypadkach zastrzega się Radzie Ministrów.

Art. 15. Dla byłej dzielnicy pruskiej ustanawia się w czasie przejściowym, prócz pięciu klas, ustalonych w art. 5, szóstą klasę miejscowości.

Art. 16. Postanowienia ustawy niniejszej nie dotyczą pracowników kontraktowych w policyjnej służbie państwowej, wynagrodzenie ich może być podwyższone za zgodą Ministra Skarbu tylko w drodze rewizji zawartej umowy.

Art. 17. Ustawa niniejsza, z wyjątkiem art. 4 i 14, obowiązuje od dnia 1 maja 1920 r.

Postanowienia art. 4 i 14 ustawy niniejszej wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1920 r.

Z dniem 1 maja 1920 r. tracą moc obowiązującą wszystkie ustawy i przepisy w przedmiocie objętym ustawą niniejszą.

Wypłaty dokonane w ciągu marca i kwietnia 1920 r., na poczet uposażenia za kwiecień i maj 1920 r., uważa się za bezzwrotny dodatek regulacyjny do uposażenia za marzec i kwiecień.

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz Minister Spraw Wewnętrznych, a o ile chodzi o byłą dzielnicę pruską, Ministrowi byłej dzielnicy pruskiej.

Motywy i objaśnienia.

Obowiązki, które policja ma do spełnienia, są różnorodne i wyczerpujące; brzemie osobistej władzy i odpowiedzialności, nałożonej na funkcjonariusza policji, jest znacznie większe, aniżeli to, jakie ma nałożone jakiegokolwiek inny publiczny funkcjonariusz, zwłaszcza o ile chodzi o niższe stopnie. (D. n.).